

УДК 351.83(468)

Н.С. Сітніковакандидат наук з фізичного виховання та спорту
Класичний приватний університет**МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОЛІМПІЙСЬКОГО РУХУ В УКРАЇНІ**

У статті проаналізовано механізми державного регулювання в спортивній сфері. Досліджено поняття “державне регулювання Олімпійського руху” та “механізм регулювання сфери спорту”. Виявлено суб’єкт та об’єкт державного регулювання спортивної сфери. Показано зв’язок між правовими, фінансовими та організаційними механізмами державного регулювання у сфері спорту й визначено їх вплив на розвиток Олімпійського руху в Україні.

Ключові слова: механізми державного регулювання, спортивна сфера, правовий механізм, фінансовий механізм, організаційний механізм, Олімпійський рух.

I. Вступ

Згідно зі словником, Олімпійський рух – громадський рух, що базується на добровільному об’єднанні громадян та організацій з метою пропаганди ідей олімпізму, здорового способу життя, розвитку фізичної культури та спорту [7].

За останні два з половиною десятиліття роль і місце олімпійського спорту змінилися – він перетворився на сферу, котра завдяки своєму значенню, спрямованості діяльності вийшла за межі замкнутої суто спортивної системи, яка об’єднує обмежене коло зацікавлених. Нині Олімпійський рух – це глобальне явище в житті світового співтовариства, що охопило величезний спектр різноманітних процесів і явищ, з якими спорт пов’язав свою політику. Підтвердженням цього є, зокрема, величезна залученість до спортивних видовищ – понад 3,5 млрд глядачів стежать за перебігом Олімпіад; фінансова міцність Олімпійського руху; повага до нього з боку політичних і державних діячів різних країн. Тобто Олімпійський рух досить несподівано, якщо проаналізувати його історію, перетворився на найбільш стабільний рух у світі. І олімпійська система, котра охоплює національні олімпійські комітети, міжнародні федерації з видів спорту та інші компоненти, постійно нарощує стабільність і вплив на життя світової спільноти [2].

Розвиток Олімпійського руху в Україні відповідає умовам часу та інтересам держави і є невід’ємною частиною руху за здоровий спосіб життя.

Спорт сьогодні являє собою одночасно національне надбання й предмет національної гордості, вагомий політичний капітал та ефективний інструмент політичного життя – найважливіший економічний ресурс, який впливає на рівень економічного розвитку країни й відтворення носіїв робочої сили, а також здатний створювати специфічні

продукти – нову та особливу сферу економічних і ділових відносин.

Головна мета держави – це вибрати правильно політику й визначити необхідні пріоритетні напрями та шляхи для поліпшення якості життя населення країни, покращити зростання економіки завдяки підвищенню ефективності виробництва за рахунок праці та соціально-економічної активності людей і оздоровлення нації. Завдяки цьому розвиток спорту в Україні покращиться та дасть можливість нашій країні стати однією з провідних спортивних держав світу [14].

Але зміни якості життя населення, які відбуваються на сучасному етапі розвитку суспільства, сильні фізичні й моральні завантаження роблять необхідним перегляд вимог до фізичної підготовленості людей, яка забезпечує успішну трудову діяльність. Необхідність удосконалення державного регулювання Олімпійського руху зумовлена динамічно розвинутими фізкультурно-спортивними потребами населення, які потребують неперервного і якісного забезпечення спортивними послугами.

Організаційні сфери фізичної культури та спорту виконують специфічні функції, пов’язані із задоволенням специфічних потреб. Продуктом виробництва, насамперед, є оздоровчі та видовищні послуги, які на сьогодні задовольняють різноманітні потреби спортивної спрямованості людей різного віку, інтересів і матеріальних можливостей. Професійне забезпечення виробничого процесу досягається багаторівневою системою підготовки кадрів, представленою середніми та вищими спеціальними навчальними закладами, післявузівської освіти й різноманітними формами підвищення кваліфікації.

Отже, головна мета держави може бути досягнута за умови вжиття певних заходів щодо покращення життя населення України, готуючи на ринок праці освічену, здорову та активну робочу силу. Сучасна криза – демонстрація неспроможності як людини, так і

виробництва протистояти їй через незадовільний моральний та фізичний стан. Це свідчить про фіаско державного регулювання Олімпійського руху, зокрема, про відсутність дієвого механізму [15].

На сьогодні не розроблений теоретико-методологічний рівень, відсутні формулювання основних дефініцій категоріально-понятійного апарату в управлінні сферою Олімпійського руху. Це потребує дослідження понять “державне регулювання Олімпійського руху” та “механізм регулювання сферою спорту”.

Аналіз літературних джерел дав змогу установити лише окремі відомості за вказаною проблемою, в яких обґрунтовано можливість дослідити механізми державного регулювання Олімпійського руху в Україні на сучасному етапі. Актуальність і несумнівна значущість указаної проблеми є передумовами подальшого дослідження.

II. Постановка завдання

Мета статті – розкрити поняття механізмів державного регулювання в спортивній сфері та показати їх вплив на розвиток Олімпійського руху в державі.

III. Результати

Щоб визначити, як впливає на Олімпійський рух держава, необхідно знати механізми державного регулювання в цій сфері.

Державне регулювання Олімпійського руху є системою законодавчих, фінансових, економічних норм для відповідних державних органів і громадських організацій, що забезпечують формування й розвиток, з одного боку, інтелектуалізованих продуктивних сил людини, показником регулювання яких є соціально-економічний ефект від збільшення вільного часу, подовження терміну життя, покращення здоров'я людини, підвищення творчих можливостей і соціальної віддачі людини, а з іншого – активізацію суб'єктів у спортивній сфері, що позначиться на їх дохідності та прибутковості [3].

Об'єктом державного регулювання можуть бути економічні підсистеми (економіка регіонів, господарських комплексів, галузей), сектори економіки, стадії відтворення та соціально-економічні процеси (економічні цикли, демографія та екологія, зайнятість населення, науково-технічний прогрес). Сфера спорту завдяки створюваному нею соціальному та галузевому ефектам визначається як соціально-економічна, а отже, може бути об'єктом державного регулювання. З практичного погляду державне регулювання – це сфера діяльності держави, її цілеспрямований вплив на поведінку учасників ринкових відносин з метою забезпечення пріоритетів державної економічної політики. Її первинним суб'єктом є людина. Проте стосовно суб'єктів регулювання треба зазначити, що суб'єктом державного регулювання економі-

ки є сама держава в особі державних органів, певної ієрархічної послідовності впливу. Це президент, парламент, уряд, місцеві адміністрації, які виробляють напрями соціально-економічної політики, методи й засоби її здійснення, залучаючи при цьому наукові установи, політичні партії, громадські та релігійні організації, що здатні сформулювати рішення, які б відповідали всебічним приватним, колективним і суспільним потребам [17]. Це дає змогу визначити суб'єктами державного регулювання сфери Олімпійського руху державу в особі державних органів влади, які мають власну ієрархічну послідовність виконання завдань і цілей держави; суспільні організації та фонди; галузі й підгалузі; установи та заклади, що здійснюють спортивну діяльність, певний спортивний продукт (послугу) та індивіда як представника продуктивної робочої сили.

Процес регулювання пов'язує об'єкт, тобто регулятор, з орієнтирами руху, утворюючи певний механізм. Олімпійський рух як об'єкт (регулятор) державного регулювання буде діяти відповідно до визначених державою цілей (орієнтирів), що здійснюють певний механізм регуляції [4].

У наукових працях дослідників [1; 5; 6; 12] термін “механізм” набув особливого розвитку, його розуміють як сукупність засобів та методів досягнення поставлених цілей. Відповідно до мети або визначених державою завдань відбувається відбір відповідних заходів для їх досягнення, що робить механізм державного регулювання різним за своїм складом, різним за набором засобів (див. рис.) [11].

Економічні функції держави повинні визначати напрями діяльності органів державного управління, завдання й цілі, а механізм державного регулювання – забезпечувати способи їхньої реалізації.

Основою державного регулювання, як у всіх сферах діяльності, так і у сфері спорту України, є законодавча база, тобто правове регулювання, що здійснюється *механізмом правового регулювання*, який призначений для врегулювання інтересів та дій усіх суб'єктів сфери Олімпійського руху.

На сучасному етапі розвитку Олімпійського руху в Україні існує потреба у визначенні подальшої стратегії дій на основі узагальнення вітчизняної практики з урахуванням положень Конституції України, законодавчих і нормативних актів, декларацій Організації Об'єднаних Націй та інших авторитетних світових інституцій, Міжнародної хартії фізичного виховання і спорту ЮНЕСКО, Спортивної хартії Європи та адаптації національного законодавства у сфері спорту до трансформаційних процесів у державі та світових тенденцій.

Рис. Система механізмів державного регулювання діяльності спортивної сфери України

Держава регулює відносини у спортивній сфері шляхом формування державної політики, створення відповідних державних органів, фінансового, матеріально-технічного, кадрового, інформаційного, нормативно-правового та іншого забезпечення розвитку спорту, а також визнання широкого самодіяльного статусу Олімпійського руху в Україні й комплексної взаємодії державних органів з громадськими організаціями спортивної спрямованості. Держава визнає та всебічно підтримує Олімпійський рух в Україні, діяльність всеукраїнських фізкультурно-спортивних товариств, національних спортивних федерацій, інших громадських організацій фізкультурно-спортивної спрямованості (ст. 3 Закону України "Про фізичну культуру та спорт").

Заняття спортом стають усе більш помітними не тільки соціальними, а й політичними факторами в сучасному світі. Залучення широких мас населення до занять спортом, а також успіхи на міжнародних змаганнях є безперечним доказом життєздатності та духовної сили будь-якої нації, сприяють створенню позитивного іміджу держави на міжнародній арені. Тому державна підтримка Олімпійського руху є одним з важливих напрямів соціально-економічної політики нашої країни.

Головна мета цієї політики полягає в реалізації державної діяльності в галузі спорту, визначеної в стратегії розвитку Олімпійського руху в Україні на період до 2020 р., у створенні умов, що орієнтують громадян на здоровий спосіб життя, розвиток спортивної інфраструктури, а також на підвищення конкурентоспроможності українського спорту [10].

Найважливішою умовою вирішення проблем, пов'язаних з формуванням здорового

способу життя, є підвищення престижу занять спортом, а також формування спортивної сфери, яка не тільки буде сприяти веденню здорового способу життя, а й стане доступною та привабливою для сучасної молоді сферою, що надає широкі можливості для самореалізації.

Сучасний спорт розвивається стрімкими темпами не тільки за кордоном, а й в Україні. Багато факторів сприяло становленню та активному розвитку спорту в країні. Так, реформування суспільного устрою, перехід до ринкових відносин і реформи 1990-х рр. зачепили всі сторони спортивної діяльності: організаційну структуру управління спортом, джерела його фінансування, правове становище спортсменів і тренерів, змінивши тим самим місце самого спорту в системі суспільних цінностей.

Зміни, які відбуваються в сучасному спорті, вимагають свого законодавчого оформлення в різних аспектах: в міжнародному, на рівні держави, суб'єктів держави й муніципалітетів. Прогрес спортивних відносин у нашій країні йде досить динамічно, що, у свою чергу, вимагає постійної роботи з удосконалення нормативно-правової бази, створення принципово нових законодавчих актів, що закріплюють досягнення українського спорту.

Відаючи належне зусиллям законодавця щодо вдосконалення правового регулювання відносин у галузі спорту, зазначимо, тим не менше, що існуюча нормативно-правова база не повною мірою відповідає сучасним потребам розвитку вітчизняного спорту. Це законодавство досі залишається недостатньо систематизованим, у ньому багато прогалин і суперечностей, застарілих норм та неоднозначних формулювань, що

породжує труднощі в практиці. Складність організаційної структури сучасного спортивного руху, взаємодія різних соціонормативних регуляторів у спортивній сфері суспільних відносин також актуалізують проблему вдосконалення законодавства у сфері спорту [9].

Механізм правового регулювання у сфері спорту допоможе знайти найбільш ефективні варіанти його модернізації та гармонізації відповідно до вимог міжнародного спортивного руху й специфіки формування сучасної правової системи України.

Трансформаційні процеси, які відбуваються в соціально-економічному житті Української держави, спрямовані на підвищення ефективності соціальної політики з метою забезпечення та створення достатніх умов для гармонійного розвитку особистості, перманентного самовдосконалення, підтримання належного рівня і якості життя. Важлива роль у реалізації державної соціальної політики, вирішенні висунутих завдань відводиться сфері спорту. Ряд прийнятих у різні роки законодавчих актів [10; 14; 15; 16] свідчить про велику увагу з боку держави до впорядкування й визначення тенденцій і механізмів розвитку спорту в Україні. Надзвичайно важливою в цих процесах є проблема фінансування галузі. Зорієнтованість державної політики на становлення ринкової економіки в Україні не зменшує, а навпаки, зумовлює пріоритетність регулювання державою економічного життя країни. Таке регулювання пов'язане, насамперед, з використанням і розподілом державних фінансових ресурсів. Методи бюджетного регулювання перебувають поза межами впливу конкурентної боротьби та не зорієнтовані виключно на отримання прибутку, який є основною метою господарської діяльності комерційних структур. Бюджетна політика передбачає регулювання державних видатків і доходів з метою підтримання ринкової рівноваги та стимулювання розвитку соціальної сфери й галузей економіки, у тому числі спорту.

Аналіз літературних джерел свідчить, що деякі науковці здійснюють умовний розподіл системи фінансування діяльності галузі на чотири підсистеми, а саме: комітетську – фінансування сфери спорту з державного, місцевого бюджетів і коштів соціального страхування; громадсько-відомчу – має змішаний характер фінансування, тобто кошти надходять як з державного бюджету, так і з відомчих, громадських організацій та закладів; громадсько-комерційну – фінансування спорту через НОК України, національні спортивні федерації, спортивні клуби з видів спорту; комерційну – забезпечує фінансування фізкультурно-спортивної діяльності через організації, установи, підприємства різної форми власності, що займаються

підприємницькою діяльністю [3; 8]. Такий розподіл є дещо умовним, зважаючи на існуючу в державі систему фінансування соціально-гуманітарної сфери, адже федерації за видами спорту, НОК України, відомчі й громадські організації, як правило, не мають достатньої кількості грошових коштів, які зароблені завдяки власній господарській діяльності, тому вони здійснюють підготовку збірних команд, окремих спортсменів за рахунок коштів, які виділяються для цієї мети з державного та місцевих бюджетів.

Фінансовий механізм – це складова господарського механізму, яка являє собою сукупність фінансових стимулів, важелів, інструментів, форм та способів регулювання економічних процесів і відносин. Фінансовий механізм включає, насамперед, ціни, податки, пільги, штрафи, санкції, дотації, субсидії, банківський кредитний і депозитний процент, тарифи [13].

Механізм фінансового державного регулювання Олімпійського руху – це вплив держави в особі державних органів на економічні об'єкти й процеси та на осіб у сфері спорту, які в них беруть участь. Державне регулювання економіки Олімпійського руху в Україні здійснюється, щоби надати процесам організованого характеру, упорядкувати дії економічних суб'єктів, забезпечити виконання законів, підтримувати державні й суспільні інтереси.

Державне регулювання в широкому розумінні слова включає прогнозування, планування, фінансування, бюджетування, оподаткування, кредитування, адміністрування, облік і контроль. Державне регулювання наявне як у централізованому керованій економіці спорту, так і в ринковій економіці. Отже, воно мусить бути і в економіці перехідного періоду, тобто в такій економіці, яка зараз в Україні.

Як бачимо, державне регулювання економіки в спорті передбачає вплив держави практично на всі складові фінансового механізму, а значить, і на весь фінансовий механізм загалом. Особливість цього впливу визначає міру втручання держави у функціонування економіки шляхом регулювання функціонування фінансового механізму та його складових [8].

На думку деяких дослідників, основним джерелом фінансування Олімпійського руху в державі має бути державний бюджет України, і частка видатків на них має бути більшою порівняно з іншими підсистемами галузі [3; 9]. Хоча робиться наголос на тому, що існуюча система розподілу видів спорту за пріоритетністю фінансування некоректна щодо раціональності витрат бюджетних коштів стосовно результатів виступів збірних команд. Але, якщо приділяти увагу тільки спорту вищих досягнень і прагнути збільшення кількості призерів, до занепаду приходять інші види спорту, що є негативним

явищем, яке може вплинути на рівень здоров'я нації. Тому доцільно розробити механізми фінансового регулювання спорту в Україні, удосконалити діючі механізми фінансування спорту.

Спорт справляє багатоплановий вплив на всі сторони життєдіяльності суспільства, вирішує завдання збереження здоров'я, створення й розвитку духовних, моральних і культурних цінностей, а також відіграє важливу роль у розвитку цивілізації та економіки. Сфера спорту специфічна: в одних секторах здійснюються пряма державна підтримка та регулювання, в інших – діють суто ринкові відносини, в третіх – робота проводиться через громадські та некомерційні організації. Одним із головних суб'єктів культурної політики є держава. Вона володіє найбільшим обсягом ресурсів у цій сфері, а також має різноманітні управлінські й владні важелі та структури.

Усе це визначає високий ступінь державної участі та впливу на розглянуту сферу. Для розвитку сприятливих економічних і соціальних тенденцій у країні необхідна державна підтримка у сфері спорту, яка має створити умови для гармонійного розвитку суспільства, реалізації культурних потреб громадян, найбільш повного розкриття творчого потенціалу творців культурних цінностей, забезпечити збереження й раціональне використання культурно-історичної спадщини.

Стан спорту також безпосередньо залежить від ефективності організаційних механізмів у цій системі.

Збалансована державна політика повинна перетворити сферу спорту на добре організований і прогресивний сектор державної економіки. Досягнення цієї мети неможливо без чіткого визначення, перш за все на державному рівні, цілей і пріоритетів політики й забезпечення реалізації цієї політики шляхом створення правових, організаційних та економічних умов функціонування й розвитку спорту в суспільстві.

Організаційний механізм державного регулювання сфери спорту є ієрархічно побудованою системою органів державної влади, суспільних і громадських структур, закладів, підприємств, установ усіх форм власності, що здійснюють управління та контроль над забезпеченням відтворювальних процесів суспільства [13].

Дослідження механізмів державного регулювання сфери спорту свідчать, що основою державного регулювання є організаційний механізм. Тому він найбільше потребує вдосконалення, а саме: створення структурних підрозділів з питань спорту органів виконавчої влади на всіх рівнях; розмежування повноважень центрального та місцевих органів виконавчої влади у сфері спорту; утворення координаційних консультативно-дорадчих органів з питань розвитку спорту;

удосконалення шляхів взаємодії органів місцевого самоврядування із суб'єктами господарської діяльності, пов'язаної з наданням спортивних послуг; створення спортивних центрів; удосконалення системи підвищення кваліфікації державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, на яких покладено обов'язки з питань розвитку спорту в державі [2].

Розглянуті механізми державного регулювання, на нашу думку, мають системний зв'язок, у якому першість надається правовому механізму, що дає змогу визначити та юридично закріпити повноваження управлінської структури необхідної сфери, попередньо визнавши її наявність і доцільність. Існування правового та організаційного механізмів дасть змогу здійснити належне фінансове забезпечення сфери.

Отже, держава має змогу регулювати інформаційне суспільство, що існує в ринкових умовах, визначаючи поведінку кожного суб'єкта, застосовуючи механізм правового регулювання, що юридично встановлює межі діяльності кожного суб'єкта та повноваження регуляторних органів, через які вона досягає визначених цілей і завдань. Тому правовий механізм приводить у дію організаційний механізм, який є ієрархічною побудовою системи органів влади й зумовлює дію фінансового механізму, який забезпечує грошовий потік, що регулює діяльність суб'єктів господарювання держави. Треба зауважити, що механізми перебувають у круговій залежності і діють одночасно, оскільки кожен має свою функцію в іншому.

IV. Висновки

На основі дослідження механізмів державного регулювання Олімпійського руху в Україні визначено, що існування та розвиток спортивної сфери можливі за умови державного регулювання, яке можна охарактеризувати як систему законодавчих, фінансових, економічних норм для відповідних державних органів і громадських організацій, що забезпечують формування й розвиток інтелектуалізованих продуктивних сил людини, показником регулювання яких є соціально-економічний ефект від збільшення вільного часу, подовження терміну життя, здоров'я людини, творчих можливостей і соціальної віддачі людини. З практичного погляду державне регулювання – це сфера діяльності держави, її цілеспрямованого впливу на поведінку учасників ринкових відносин з метою забезпечення пріоритетів державної економічної політики.

Суб'єктами державного регулювання спортивної сферою держави є державні органи влади, які мають власну ієрархічну послідовність виконання завдань і цілей держави; суспільні організації та фонди; галузі й підгалузі; установи та заклади, що здійснюють спортивну діяльність, виробляють

певний спортивний продукт (послугу) і залучають індивіда як представника продуктивної робочої сили. Сфера спорту як об'єкт (регулятор) державного регулювання буде діяти відповідно до визначених державою цілей (орієнтирів), що передбачає певний механізм регуляції.

Правовий механізм державного регулювання спортивної сфери визначено як системою засобів (інструментів), способів (методів), що здійснюють дію важелів (дозволів та заборон), визначають міру державного примусу щодо відповідної для держави моделі поведінки всіх суб'єктів сфери спорту, забезпечують стабільність сфери шляхом юридичного визначення її елементів і динаміку розвитку через регулювання вертикальних та горизонтальних зв'язків суб'єктів, забезпечуючи відтворювальні процеси суспільства і їх подальше вдосконалення, зокрема дію фінансового механізму державного регулювання спортивної сфери. Фінансовий механізм є системою важелів, методів і відповідних інструментів, за допомогою яких здійснюються нагромадження, розподіл, витрати фінансових ресурсів та спрямовуються грошові потоки, забезпечуючи: прибутковість і дохідність підприємств спортивної галузі; раціональність використання природних ресурсів у створенні якісного спортивного продукту; доступність продукту спорту громадянам. У свою чергу, організаційний механізм державного регулювання сфери спорту є ієрархічно побудованою системою органів державної влади, суспільних і громадських структур, закладів, підприємств, установ усіх форм власності, що здійснюють управління та контроль над забезпеченням відтворювальних процесів суспільства. Зазначені механізми мають системний зв'язок.

Список використаної літератури

1. Бакуменко В. Методологія державного управління: проблеми становлення та подальшого розвитку / В. Бакуменко, В. Князєв, Ю. Сурмін // Вісник УАДУ при Президентіві України. – 2003. – № 2. – С. 316–320.
2. Близнюк А.М. Механізми державного регулювання спортивної сфери України: сутність та шляхи удосконалення / А.М. Близнюк, Н. Коніщева, Л.І. Давиденко // Вісник ДІТБ. – 2007. – № 11. – С. 76–84.
3. Гадайчук Д.Л. Стан фінансового забезпечення сфери фізичної культури і спорту України та шляхи його вдосконалення / Д.Л. Гадайчук // Теорія і методика фізичного виховання і спорту. – 2002. – № 1. – С. 86–88.
4. Зайчук О.В. Теорія держави і права : підручник / О.В. Зайчук, Н.М. Оніщенко. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – 688 с.
5. Корецький М.Х. Державне регулювання аграрної сфери у ринковій економіці : монографія / М.Х. Корецький. – К. : УАДУ, 2002. – 260 с.
6. Малиновський В.Я. Словник термінів і понять з державного управління / В.Я. Малиновський. – К. : Центр сприяння інституційному розвитку державної служби, 2005. – 254 с.
7. Матеріал з Вікіпедії – вільної енциклопедії [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://uk.wikipedia.org/wiki/Олімпійський_рух.
8. Мерзляк А.В. Система механізмів державного регулювання рекреаційної сфери України : монографія / А.В. Мерзляк, Н.В. Яцук. – Запоріжжя : КПУ, 2011. – 248 с.
9. Мухаммад З. Основні тенденції комерціалізації сучасного олімпійського спорту : автореф. дис. ... канд. наук з фіз. вих. і спорту : 24.00.01 / З. Мухаммад ; Національний ун-т фіз. вих. і спорту України. – К., 1999. – 16 с.
10. Постанова Кабінету Міністрів України “Про затвердження Державної програми розвитку фізичної культури і спорту на 2007–2011 роки” від 15 листопада 2006 р. № 1594 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=1&nreg=1594-2006-%EF>.
11. Седов В.В. Экономическая теория : в 3 ч. : учеб. пособ. / В.В. Седов. – Челябинск : Челябинский гос. ун-т, 2002. – Ч. 3: Макроэкономика. – 115 с.
12. Стеченко Д.М. Державне регулювання економіки : [навч. посіб.] / Д.М. Стеченко. – К. : МАУП, 2006. – 262 с.
13. Словарь экономических терминов [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.bank24.ru/info/glossary/>
14. Указ Президента України “Про державну підтримку розвитку фізичної культури і спорту в Україні” від 22 червня 1994 р. № 334/94 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=334%2F94>.
15. Указ Президент України “Про Національну доктрину розвитку фізичної культури і спорту” від 28 вересня 2004 р. № 1148/2004. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1148%2F2004>.
16. Указ Президента України “Про пріоритети розвитку фізичної культури і спорту в Україні” від 21 липня 2008 р. № 640/2008 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=640%2F2008>.
17. Чистов С.М. Державне регулювання економіки : навч.-метод. посіб. для самостійного вивч. дисц. / С.М. Чистов. – К. : КНЕУ, 2002. – 208 с.

Стаття надійшла до редакції 18.04.2013.

Ситникова Н.С. Механизмы государственного регулирования Олимпийского движения в Украине

Анализируются механизмы государственного регулирования в спортивной сфере. Исследуются понятия “государственное регулирование Олимпийского движения” и “механизм регулирования сферы спорта”. Рассматриваются субъект и объект государственного регулирования спортивной сферы. Показывается связь между правовыми, финансовыми и организационными механизмами государственного регулирования в сфере спорта и определяется их влияние на развитие Олимпийского движения в Украине.

Ключевые слова: механизмы государственного регулирования, спортивная сфера, правовой механизм, финансовый механизм, организационный механизм, Олимпийское движение.

Sitnikova N.S. Mechanisms of state control of the Olympic Movement in Ukraine

Problem setting. Over the past two and half decades the role and place of the Olympic sports have changed – he turned to the field, which due to its importance, orientation activities went beyond purely sporting a closed system that integrates a limited number of stakeholders. Currently, the Olympic movement – a global phenomenon in the life of the world community, which covered a huge range of diverse processes and phenomena, which linked his sport policy. Sports today is a simultaneously: national treasure and a matter of national pride, significant political capital and effective instrument of political life – the most important economic resource that affects the level of economic development and reproduction of media workers, and capable of creating specific products – new and special sphere economic and business relations. Organizational sphere of physical culture and sports perform specific functions related to specific needs. Manufactured products, primarily serve recreational and entertainment services, which currently meet the diverse needs of sports oriented people of different ages, interests and physical abilities. Professional software production process is achieved by multi-level system of training, represented a special secondary and higher education institutions, post-graduate education and various forms of training.

Thus, the main objective of the state can be achieved if taking certain steps to improve the lives of the population of Ukraine, preparing the labor market educated, healthy and active workforce. The current crisis – a demonstration of failure as a human being, and resist it because of unsatisfactory moral and physical condition. This indicates a failure of government regulation of the Olympic Movement, including the lack of an effective mechanism of its regulation.

Recent research and publications analysis. Today is not designed theoretical and methodological level, no formulation of the basic definitions, and concepts – categorical apparatus in the management area of the Olympic Movement. This requires study the concepts of “state regulation of the Olympic Movement” and “mechanism of regulation of sport”. Analysis of the literature allowed installing only specific information for the specified problem in which obosnovuyetsya opportunity to explore the mechanisms of regulation of the Olympic Movement in Ukraine today. The relevance and importance nesumnivna specified problem was the prerequisite for further study.

Paper objective. Expand the concept of mechanisms of state regulation in the field of sports and show their impact on the development of the Olympic Movement in the country.

Paper main body. The mechanisms of state regulation in sport. Study of “government regulation of the Olympic Movement”, and “mechanism regulation of the sport”. Found the subject and object of state regulation of sport. Shows the relationship between the legal, financial and organizational mechanisms of state regulation in the field of sports and to determine their impact on the development of the Olympic movement in Ukraine.

Conclusions of the research. Based on the study of mechanisms of state regulation of the Olympic movement in Ukraine is determined that the existence and development of the sports sector possible when government regulation, which could be described as a system of legal, financial and economic standards for the relevant government agencies and NGOs to ensure the formation and development of Intelligent productive powers of man, an indicator of regulation at the socio-economic impact of increased free time, extend the life, health, creativity and social impact of man. From a practical point of view of government regulation – is the realm of the state, its purposeful influence on the behavior of market relations in order to ensure the priorities of economic policy. The mechanisms of state regulation, in our opinion, have a systematic relationship in which primacy is given a legal mechanism that allows you to define and fix the powers legally required field management structure, previously acknowledging its existence and usefulness. The existence of legal and institutional mechanisms will help to make proper financial provision sector.

Key words: mechanisms of state regulation, the sports arena, the legal mechanism, the financial mechanism, institutional arrangement, the Olympic movement.